

Мора разказала отначало до край своя сънъ. Невѣстата я изслушала и ѝ казала:

— На добро е твоятъ сънъ. Тъмниятъ облакъ е тежка сватба. Златната кула е новъ домъ. Ангелътъ е хубавата вестъ. Алениятъ каранфилъ е младоженецътъ. Бѣлата ружа си самата ти. Здравецътъ е младиятъ деверъ. Ти ще се омъжишъ и ще бъдешъ щастлива, много щастлива....

— Да ти помогна, сестро, да занеса до пещерата ведрото, — казала Мора.

— Не е тежко, мога и сама, — отвърнала невѣстата и, съ детето въ една ржка, съ ведрото — въ другата, тръгнала къмъ овчарската пещера.

Мора радостно напустнала извора и се върнала у дома си. Тя не знаела кого срещнала тамъ това ранно утро.

Невѣстата и детето били Светата Майка и нейниятъ малъкъ божественъ синъ Исусъ.

Ив. Карановски.

СТРАШЕНЪ СЪНЪ.

Дълго Чочо се мъчи
И уроцитъ учи,

Но го тежъкъ сънъ обори
И очитъ му затвори.

И видѣ той сънъ ужасенъ,
Много страшенъ, много ясенъ:

Самъ изключенъ отъ класа,
Той се скита изъ леса.

Студъ земята вледенилъ,
Снѣгъ на прѣспи я покрилъ,

А високо въ небесата
Свѣтятъ страшно при луната,

Вмѣсто яснитъ звездици,
Двойки, нули, единици.

Елинъ Пелинъ.

